

...a je savršen bijeg ako nisi zadovoljan vlastitim životom

/RAZGOVARAL/ ANA LUKIČEK /aktual@aktual.hr
/SNIMKE/ SAŠA ZINAJA

Samo dan uoči odlaska na Sundance Film Festival u američkoj saveznoj državi Utah gdje će premijerno biti prikazan film 'Krugovi' uspjeli smo dogovoriti vrijeme i mjesto razgovora s Leonom Lučevom, jednim od glavnih glumaca filma čiju režiju potpisuje Srdan Golubović. I makar je jedan od najprepoznatljivijih hrvatskih glumačkih imena koje se posljednjih nekoliko godina redovito pojavljuje na najvažnijim svjetskim filmskim festivalima, glamur i slava nisu njegov stil. Dapače, zazire od prečesto pojavljivanja u medijima, pa je ovo jedna od rijetkih prigoda kada otvoreno govori o sebi, svome radu, ali i o aktualnim temama o kojima se u zadnjih nekoliko tjedana intenzivno debatira. Lučev je prije svega vrlo opušten i šaljiv tip, dječakčkog osmijeha koji dobro skriva njegove šarmantne 42 godine. I te mu godine kaže da se sve bolje osjeća u svojoj koži, i kao muškarac i kao glumac. Čini se nekako malo s obzirom na njegove brojne uloge koje pamtimo od, sada već davne 1996. godine i legendarnog Brešanova filma "Kako je počeo rat na mom otoku". Otada je nizao uloge jednu za drugom u domaćim hitovima poput "Svjedoci", "Što je muškarac bez brkova", "Grbavica", "Na putu", "Ljudožder vegetarijanac" i brojnim drugim. U međuvremenu je sazio, dobio troje prekrasne djece, život odnosno gluma odveli su ga na najvjerojatnija mjesta i vrata su se otvarala jedna za drugima prilikama koje se ne propuštaju... Da bi zaista bio prepoznat kao svjetski talent i čest gost renomiranih filmskih festivala. Baš poput ovoga u Sundanceu.

Leon Lučev zaista je jedan od najzaposlenijih filmskih hrvatskih glumaca, a u intervjuu govori o najnovijem filmu 'Krugovi' Srdana Golubovića, koji je ušao u konkurenciju iznimno jakih festivala u Sundanceu i Berlinu. Osvrnuo se i na aktualna pitanja u hrvatskom društvu i progovorio o vlastitim iskustvima

/AKTUAL/ Odlazite li u Sundance s posebnim očekivanjima?

- Nemam nikakav osjećaj u smislu trenja već samo da idemo na putovanje i da ćemo se odlično zabaviti. Ipak je prošlo godinu i pol otkako smo snimali film, a i očekivanja su se kretala u smjeru nekih drugih festivala da bi se na koncu otvorili Sundance i Berlin kao dva festivala na kojima ćemo predstaviti film.

/AKTUAL/ Koliku težinu za vas kao glumca nosi takav svjetski uspjeh i promocija projekta kojega ste dio?

- Što se tiče redatelja i filma, uspjeh je neupitan. To znači da taj čovjek ima neku vrijednost i da ide prema naprijed. Prošli je Srdanov film bio na forumu, a sada je u kategoriji natjecatelja i to znači da on kao redatelj drži svoj nivo te nastavlja svojim

putom. Što se tiče mene kao glumca, daje mi potvrdu da sam radio dobre odabire i da su me odabirali za kvalitetne projekte, također mi daje određenu prepoznatljivost kako u regiji, tako i na svjetskom nivou. Još uvijek se iznenadim i zato nemam s mišlju: "Pa što mi se događa!? Zašto meni?"

/AKTUAL/ Samim time, rastu li i vaši apetiti za uspjehom, slavom, pa i novcem?

- Nije to stvar ambicije. Imam osjećaj kao da malo realnije sagledavam cijelu stvar. Našao sam agenta prije nekoliko mjeseci, dugo mi je trebalo da se odlučim na taj korak, da odem i odradim nekoliko audicija. Učio sam godinu dana engleski, njemački i tako dalje. Tako da tih godinu ili dvije koje ja nazivam "rupom" ispadnu takve da snimim nekoliko filmova koji poluče

stvarno genijalan rezultat. Neki će tek izaći van. Imam dojam da sagledavam stvari realnije. Konkretno – šljakam, pa da vidimo gdje to ide i dokle. Htio bih da su novac i slava u proporcionalnom odnosu, a ne obrnuto proporcionalnom.

/AKTUAL/ Možete li usporediti uvjete u inozemnim i domaćim filmskim produkcijama? Koliko je vidljiva ta razlika u budžetima vama kao glumcu?

- Sudjelovao sam u dva projekta isključivo vanjske produkcije, a ostalo su bile inozemne koprodukcije. Nema neke velike razlike. Mi u Hrvatskoj imamo nevjerovatne profesionalce, od tehničkog osoblja nadalje, koji rade na svjetskoj razini. Razlika u novcu se osjeti u tome hoće li glumci imati kamp-prikolicu, bolji catering i tomu slično. Dakle tu je razlika... A što se tiče kreativnog i tehničkog dijela, držim da smo tu uz bok cijelom svijetu.

/AKTUAL/ Izrazite li i vi nekada poneku „zvjezdanu želju“ na setu? Imate li posebne zahtjeve po pitanju hrane, pića, ambijenta?

- Ponekad zahtijevam da imam osiguranu samoću. Iz jednostavnog razloga jer provodim na setu po 12 sati, pripremamo se i plaćaju me da u nekom momentu napravim nešto i to je samo taj trenutak kada dajem svoj maksimum i stoga mi je potrebna maksimalna koncentracija. To su neki realni i utemeljeni zahtjevi da bih obavio posao što kvalitetnije.

/AKTUAL/ Prošle ste godine bili i dio filmske ekipe „U zemlji krvi i meda“ koji je režirala Angelina Jolie, simbol Hollywooda...

- Zvala me casting direktorica iz Londona i zamolila me da uskočim u jednu malu ulogu. Bilo mi je veliko iskustvo raditi s Angelinom na takvom setu. Jedan dan snimanja donio mi je je isključivo pozitivne dojmove, a ona je prije svega normalna i jednostavna osoba te izniman profesionalac.

/AKTUAL/ Primjećujete li kako se u domaćim projektima profiliraju i poneka glumačka imena koja nemaju glumačkih pokrića za koja „slove“?

- Da, ali to se odnosi većinom na sapunice i čini mi se da to nije samopromocija iza koje stoji ta pojedina osoba, već uhodani mehanizam PR-a takvih projekata.

/AKTUAL/ Biste li pristali na ulogu u sapunici?

- Iz financijskih razloga da, iz umjetničkih ne. Do sada je uvijek pobjeđivala druga opcija.

/AKTUAL/ Mnogi se pitaju hoćete li se vraćati na kazališne daske?

ZAGREBAČKA PREMIEJRA

U filmu 'U zemlji krvi i meda', redateljskom debiju oskarovke Angeline Jolie (na slici uz nju s kolegama iz filma Zanom Marjanović, Goranom Kostićem i Radom Šerbedžijom) imao je malu ulogu

NA VELIKIM FILMSKIM FESTIVALIMA

Leon Lučev u filmu 'Krugovi', Srdana Golubovića s kojim ide u Sundance; sa Zrinkom Cvitešić u 'Na putu' (desno) i s Mirjanom Karanović (sasvim desno) u 'Grbavici', filmskim hitovima bosanskohercegovačke redateljice Jasmile Žbanić

- Prvotno sam se posvetio kazalištu da bih nakon sedam godina sav fokus prenio na film. Ali baš u ovom periodu pripremam monodramu na tekst Olje Runjić u produkciji Tvornice lutaka.

/AKTUAL/ Već nekoliko godina na čelu ste vlastite producentske kuće Živa. Jeste li krenuli u realizaciju s projektima?

- "Otok ljubavi" Jasmile Žbanić trebao bi se početi realizirati tijekom svibnja, a prijavili smo u HAVC još jedan projekt.

/AKTUAL/ Puno ste pažnje posvetili i radu s djecom...

- Već dvije-tri godine održavamo niz radionica za djecu Škola igre filma. Radimo u mjestima koja uglavnom nemaju nikakav doticaj s medijskom kulturom, nemaju kina, klinci nemaju nikakav kontakt s time. Do sada smo radili u Umagu,

na Zlarinu i Mljetu, u Šibeniku, Ogulinu, Rovinju, Umagu, Vukovaru... Radionice realiziramo u sklopu Produkcije Žive i u suradnji s Tvornicom lutaka Petre Radin. Također, prethodne godine imali smo potporu Hypo banke.

/AKTUAL/ Legla vam je pedagoška uloga?

- Osjećam neki "klik", povezanost, i nastojim jako iskreno pristupati djeci, bez fige u džepu. I mi i djeca se ogoljavamo. Zadnja stvar koju smo radili u Umagu stvarno je bila hrabar projekt, prvenstveno za djecu jer smo se dotaknuli teme srama i straha. Djeca su iznosila svoje sramove i strahove koje smo u konačnici artikulirali u predstavu kroz koju su nadilazili svoje strahove.

/AKTUAL/ Nudimo li djeci kao društvo premalo sadržaja takvog tipa, od

Debata o zdravstvenom odgoju pokazuje da se približavamo Europi, europskom i civiliziranom društvu. To znači da je došlo vrijeme da **PRIHVACAMO REALNOST, A NE IMAGINACIJU**. Prihvaćamo gay odnose, transseksualne osobe... Nedavno sam u razgovoru s transseksualnom osobom ušao malo dublje u tu problematiku, koja me zanima i kao čovjeka i kao glumca, te sam shvatio da to nije njegova/njezina želja, već unutarnja urođena potreba. I ja nemam tu što osuđivati

umjetnosti do sporta, u vremenu kada smo svjedoci da nam mainstream kultura i tehnologija "otimaju" djecu u sve ranijoj životnoj dobi?

- Prekjučer sam uhvatio svoje klince kako su jedan na stolnom računalu, drugi na prijenosnom, a treći na iPodu. U nevjerici sam samog sebe upitao: "Pa što je ovo?" Naravno uslijedio je razgovor o tome da se skрати vrijeme koje provode na tim čudima tehnologije, no moramo biti svjesni da od toga ne možemo pobjeći. Ne možemo im to potpuno uskratiti. Možemo ih odvesti na plivanje, izvesti van u prirodu, čitati više s njima, igrati i slično. S druge strane HRT je konačno postala normalna televizija pa, kada upališ prvi ili drugi program, konačno možeš pronaći sadržaja za klince, čime sam iznenađen na najugodniji način. Možeš naići na dokumentarce na koje će se i klinci "zalijepiti" i zainteresirat će ih. Kultura je napokon dobila svoj prostor. Veliki i hvalevrijedan korak u ovoj sveopćoj panici koja je zavladała na svim razinama

/AKTUAL/ Vratimo se na "Krugove", kako vam je bilo raditi sa Srdanom?

- To su bile zahtjevne audicije u trajanju od dva mjeseca i stvarno je bila borba za uloge. Osobno, osjetio sam želju odigrati lik Harisa. Bio mi je zanimljiv karakter, dosta drugačiji od mene te mi je bio izazov raditi na njemačkom. Srdan je izniman čovjek. Na samome početku, naravno, trebalo nam je vremena da se uigramo, no kad smo uspostavili povjerenje, sve je išlo samo od sebe. Jako lijepo iskustvo - bez ali.

/AKTUAL/ Koliko je presudno za film da svi akteri koji sudjeluju u stvaranju, osim redatelja, producenata i scenarista, vjeruju u taj projekt? Može li glumac odigrati ulogu dobro bez da mu se nužno sviđi?

VELIKI USPJEH FILMA

S redateljicom Jasmilom Zbanić i kolegama glumcima Erminom Bravom, Zrinkom Cvitešić i Mirjanom Karanović, na Filmskom festivalu u Berlinu 2010.

FOTO: GULBERGETTY IMAGES

Bez obzira na to što radiš, moraš vjerovati u to. One stvari u koje vjeruješ, materijaliziraju se, one u koje ne vjeruješ ne. U stvari u koje vjeruješ ulažeš energiju, u koje ne vjeruješ, ne ulažeš. Jedina je prepreka strah, a to treba nadići. U ovu priču smo svi vjerovali. Scenarij je temeljen na istinitoj priči koja je prije svega humana, u kojoj čovjek za čovjeka daje život. Cijela radnja odvija se desetak godina kasnije, tako da rat kao rat u cijeloj priči ni nije toliko važan koliko je važan segment nadilaženje vlastitih ograničenja i strahova, nadilaženje onoga što te sputava. Svaki od likova suočava se s vlastitom strahom, traumom i nadilazi ju. Tu je pitanje oprosta, straha, nasilja, straha od propusta u životu... To je taj kontekst priče koji je vrijedan.

/AKTUAL/ Progovara li hrvatska kulturna scena dovoljno o društveno-angažiranim temama?

- Da. Mislim da imamo niz društveno angažiranih umjetnika. Labrović, Matula, Jelčić-Rajković. U zadnje vrijeme imamo Brešana koji problematizira Crkvu u Hrvata te Matanića koji radi predstavu o gay paru. I jednom i drugom je situacija s Katoličkom crkvom posljednjih dana najbolji PR.

/AKTUAL/ Kakav je vaš stav o zdravstvenom odgoju?

- Pitanje i debata o zdravstvenom odgoju pokazuje da se sve više približavamo Europi,

Imao sam sreću da su moja unutarnja stanja, pitanja i preokupacije pratile i uloge koje su dolazile. **POKLAPALO SE.** S godinama imaš veću hrabrost, ne doživljavaš sve tako ozbiljno, igraš se, jer bolje poznaješ sebe. S druge strane, postoji oprez da se naučiš i nositi s tim likovima te se vraćati sebi

europskom i civiliziranom društvu. To znači da je došlo vrijeme da prihvaćamo realnost, a ne imaginaciju. Dakle prihvaćamo gay odnose, transseksualne osobe... Nedavno sam u jednom razgovoru s transseksualnom osobom ušao malo dublje u tu problematiku koja me zanima i kao čovjeka i kao glumca te sam shvatio da to nije njegova/njezina želja, već unutarnja urodna potreba. I ja nemam tu što osuđivati.

/AKTUAL/ Dakle, držite da je ova rasprava pozitivna pojava za Hrvatsku?

- Naravno da je pozitivna, svaka promjena je pozitivna, samo se ljudi boje promjena jer

ne znaju što ih čeka. Kao što je ponekad prisutan strah od novoga, jer nikada ne znaš što donosi to novo.

/AKTUAL/ Da niste glumac, bili biste...

- Kao glumac bio sam: arhitekt, vojnik, radnik u BMW-u, tokar, svećenik, general, emigrant, vehabija, izbacivač u disku, preljubnik, glava obitelji, otac, sin, narkoman, alkoholičar, kontrolor leta...

/AKTUAL/ Postajete li s godinama svjesniji svojih talenata?

-Da.

/AKTUAL/ Koliko karakteri likova mogu utjecati na psihi glumca, a i obrnuto?

- Gluma može biti savršen bijeg, možeš imati drugi život, karaktere, žene, ljubavnice, djecu, zanimanja, ako nisi zadovoljan svojim. S druge strane, pitaš se tko si ti u cijeloj toj priči, jer ako nisi niti jedan od tih karakterata, a nisi, tko si? Ja sam imao neopisivu sreću da su moja unutarnja stanja, pitanja i preokupacije nekako pratile i uloge koje su dolazile. I to s nevjerojatnom točnošću. Poklapalo se. S godinama imaš veću hrabrost, ne doživljavaš sve tako ozbiljno, igraš se, jer bolje poznaješ vlastiti instrument - sebe. S druge strane, postoji oprez da se naučiš i nositi s tim likovima, ulaziti i izlaziti u karaktere te se vraćati sebi, obogaćenom za lik koji si kreirao. ■